

Obrir les portes dels nostres pobles

Benvolguts diocesans:

Un signe que som Església de portes obertes és mantenir les portes dels nostres temples obertes el major temps possible. És trist trobar que moltes esglésies obren només el temps indispensable perquè es puguin celebrar els actes de culte. Durant la resta del dia, els feligresos no tenen l'oportunitat d'entrar al temple per resar o fer una visita al Sagrari. Una església que, sistemàticament, té les portes tancades fa l'efecte d'una cosa que és mort.

El Papa Francesc va escriure en "Evangelii Gaudium" que "un dels signes concrets d'aquesta obertura és tenir temples amb les portes obertes a tot arreu. D'aquesta manera, si algú vol seguir una moció de l'Esperit i s'acosta buscant a Déu, no es trobarà amb la fredor d'unes portes tancades" (n. 47). I en una de la audiències va dir que "les esglésies, parròquies i institucions amb les portes tancades, no s'han d'anomenar esglésies, s'han d'anomenar museus" (2015.09.09).

Sé que és difícil mantenir obertes tot el dia les portes de les esglésies, perquè el temor que es produeixin robatoris o es deteriorin les coses, recomana que no es deixi el temple sense vigilància, i els sacerdots no poden estar tot el dia pendants de això. Per això, per mantenir obertes les portes, es requereix l'ajuda dels seglars. Em consta amb satisfacció que hi ha parròquies que han format un grup de seglars que van fent tornos per tenir-la oberta.

En l'antiguitat existia un ofici singular dins de la comunitat que es deia "ostiario" (de la paraula llatina "ostium", que significa "porta"). El ostiario era el que obria les portes i acollia a la gent. Fins a la reforma del Concili Vaticà II era una de les ordres menors que es rebia abans del presbiterat. Avui caldria revitalitzar aquest servei eclesial: que hi hagués persones disposades a tenir oberts els temples, a acollir, escoltar i atendre tot el que ho requereixi, perquè tothom pugui sentir que l'Església és casa acollidora.

En les orientacions per a la pastoral del turisme que va emetre recentment el Consell de Pastoral de la Diòcesi es recomana ser hospitalaris i brindar al visitant una acollida cordial, tractant amb dolçor i respecte. Es suggereix també la formació de grups d'acollida:

"seria convenient que alguns membres de les nostres comunitats s'encarreguessin del ministeri d'acollida, saludant en nom de la comunitat a les persones que vénen a les nostres celebracions i acollint-los en la mateixa".

Les portes obertes dels nostres temples són un signe preciós del que vol ser la nostra Església. Tant de bo trobem fórmules per mantenir-les obertes!

† **Francesc Conesa Ferrer**
Bisbe de Menorca